

פ ר ט י כ ל ט ט כ"ג

מישיבת ועדת הכנסת שהתקיימה ביום ג'
כ"ג באדר תש"ט (14.3.50) בשעה 17.30

נוכחים:

חברי הועדה:

- י. הרפ"י - היו"ד
- ס. אילנית
- ד. בר-רב-הא"י
- א. בהיר (במקום ס. גרבוזסקי)
- י. ברך
- י. בר-יהודה
- א. ברינברג
- ש. דיין (במקום ע. טייטלבוים)
- ז. יהודה
- ח. כק-מגורי
- א. סוזר
- ס. נורוק
- א. רזיאל-נאור
- י. קוסובי
- א. שפטל
- י. שפתוני
- א. צילינג
- ת. טובי
- א. ג'רג'ורה

מוזמנים:

- י. שפרינצק - יו"ד הכנסת
- נ. ניר - סגן יו"ד הכנסת
- ד"ר י. בורג - סגן יו"ד הכנסת
- א. צידון - סגן מזכיר הכנסת
- ח. לרבר - מזכיר יו"ד הכנסת

גב' הנט - ממשרד המשפטים

בזכות דעה
סייעצת:

נ. ילין-סוזר

בעדרים:

חברי הועדה:

- ס. יערס
- ס. בן-עמ"ס
- י. סוללין
- ז. גלוסקא (בזכות דעה סייעצת)
- ש. כץ

סדר-היום:

(א) שעות עבודת מליאת הכנסת - עד פגרת הפסח

(ב) חוק יום העצמאות - תיקון

היו"ר י. הרפ"י:

אני פותח את הישיבה ומוסר את רשות הדבור לסגן

יו"ד הכנסת פר נ. ניר.

נ. ניר - סגן יו"ר הכנסת.

עד 31 במרס אנו צריכים לסיים את כל הסעיפים

העומדים על סדר היום שלנו. לפי חשבוננו

אנו זקוקים ל-45 שעות דיון במליאה. סדר-היום מכיל גם את הדיון

על החוקה, ומאיננו מכיל את הדיון על התקציב ל-3 חודשים.

בהתחשב עם העובדה שעד פגרת הפסח יש לנו עוד

שלושה שבועות (כולל שבוע זה) אנו צריכים לשבת בכל שבוע לפחות 15.

שעות. באופן תיאורטי כל יום של שתי ישיבות נותן לנו 5 שעות, אבל

זה רק באופן תיאורטי, ולמעשה יושבים קצת פחות. לפי חשבוננו יוצא

שאנו צריכים לשבת בכל שבוע 3 ימים ובכל יום פינימום של שתי ישיבות.

כלומר, בכל יום 5 שעות. וישנן שלש אפשרויות:

(א) אפשרות אחת - לעבוד ביום ד' כמו ביום ב' וג' ז.א.מ-4 עד 7

ומ-8.30 עד 10.30.

(ב) לקיים ביום ד' ישיבה לפני הצהרים וישיבה אחת אחר-הצהרים.

אולם לאפשרות זו ישנם מעלות וחסרונות. החסרון הוא בזה שגיישיבות

אשר מתקיימות ביום ד' לא תוכלנה לשבת אלא עד שעה 11.00, ומאידך

ביום ד' מתקיימת ישיבת הממשלה והשרים לא יוכלו להשתתף בישיבת

הכנסת.

(ג) האפשרות השלישית, ולדעתי הנוחה ביותר, היא לשבת משעה 1 עד

שעה 6 באופן רצוף.

יש כמו"כ להביא בחשבון, שבאם לא נסיים בשבוע האחרון שלפני

הפגרה נצטרך לשבת מספר שעות נוספות.

י. בר-יהודה: אני מניח שהחשבון של 45 שעות הוא מוטעה, כי

יש לנו צורך ביותר.

נ. ניר: ברצוני להעיר שההערכה שלנו היתה ל-40 שעות

דיון ואנו הוספנו עוד 5 שעות לדיונים בלתי

בראים מראש.

מל.

י. בר-יהודה:

לאחר שאנו נמצאים עכשיו בבית לנו ואיננו קשורים בסדרי העבודה של אחרים, כפי שהיה בסוכנות, אני מציע להתחיל את הישיבות בשעה 3 ולא בשעה 4. אשר ליום האחרון בשבוע, איננו חושב שאנו חייבים לשבת 5 שעות רצופות ללא הפסקה. אולי אפשר היה לשבת רק עד שעה 4 אח"צ ולא עד שעה 5.

כמו"כ אני מציע להקטין את ההפסקות ש"ן

ישיבה לישיבה. לדעתי שעה אחת הפסקה בין הישיבה הראשונה והשנייה מספיקה בהחלט, וע"כ אפשר אולי יהיה להקדים את מועד הפסקת הישיבה השנייה. כי גם לאחר הישיבה השנייה עסוק כמעט כל אחד מאתנו בהתעצויות הסיעות, שזהו חלק מעבודתנו.

אני מציע איפוא, שהישיבה הראשונה תתחיל

בשעה 3 ותסתיים בשעה 7, והישיבה השנייה תתחיל בשעה 8 ותסתיים בשעה 22.00.

אשר ליום האחרון שלפני הפגרא, אני מציע

שנשב, גם אם יהיה צורך בכך, אפילו 3 ישיבות - ולא תתקיימנה באותו יום ועדות, כדי שבסיום את כל העניינים שנצטברו בינתיים.

פ. אילנית:

ביחס לישיבות ביום ד' אני מציעה שהישיבה

תתחיל בשעה 11.00 בבקר ולא בשעה 1 בצהריים.

ז.א. אני מציעה שישובו משעה 11 בבקר עד 4 אחה"צ.

על ענין זה היה כבר ויכוח פעמים רבות.

אם הממשלה מעוניינת שהכנסת תעבוד ותעבור על כל החוקים שנמסרו לה, וגם

אם הממשלה מעוניינת ששרי הממשלה יהיו נוכחים בישיבות הכנסת - הרי יש

להעתיק את יום ישיבות הממשלה ליום אחר, ולא בימי הכנסת.

אני מתנגדת בהחלט להצעה שהישיבה ביום ד'

תתחיל בשעה 1 ותמשך עד שעה 6. רוב חברי הכנסת צריכים לנסוע באותו

ערב למקומות אחרים מחוץ לעיר, ואני מתנגדת לנסיעות לילה. גם אם נשב

עד 4 או עד 4.30 נגיע רק בערב למחוז חפצנו.

י. שמחוני:

אני תומכת בהצעה, ומבקשת שלא נסדר לעצמנו

נסיעות לילה. ידוע לכולנו שחברי הכנסת לא

ישארו ללון בעיר ביום ד' וישתדלו להגיע למקומות אחרים, כל-אחד מסכנות

שלו. אינני חושבת שתהיה זו דוגמה טובה לארץ וגם לעצמנו אם אנו נסדר

את עבודתנו כך שנצטרך לערוך בכל פעם נסיעות לילה.

בהתחשב עם העובדה שהעבודה בירושלים טרם הסתדרה לגבי רוב חברי הכנסת שעדיין עסוקים מרבית זמנם בתל-אביב, אני מבקשת שננהל מו"מ עם הממשלה שיעתיקו אם יום הישיבות ליום אחר, עלי לציין כי ביום ד' בבקר רוב הועדות אינן מתקיימות, וחברים רבים מחכים כבר באאאאא באי-סבלנות לישיבה המתחילה בשעה 2 אחה"צ. חוסר הסבלנות הזה משמש פתוי לעזוב את העיר כבר בבקר. אני חושבת שיש צורך לנהל מו"מ עם הממשלה בשם ועדת הכנסת, ואני חושבת שהממשלה צריכה להביא בחשבון את הנימוקים האלה.

אנו צריכים להיות מעוניינים בכך שביום ד' הישיבות תתחלנה יותר מוקדם, כי למנוע מחברים לעזוב את העיר בשעות המוקדמות. כמובן שיש להביא בחשבון כמה ועדות מתקיימות ביום ד' בבקר. אני הייתי מציע, שנתחיל את הישיבות בשעה 10.00 בבקר עד 4.00 אח"צ.

א. סוזר: אם נתחשב בהצעתו של מר בר-יהודה, הרי תתוספנה לנו 5 שעות, וזה יותר ממה שדרש מר ניר. אני מציע כמו"כ שביום ד' האחרון שלפני הפגרא לא תתקיימנה ישיבות ועדות וע"י נוכל לסיים את כל העניינים העומדים על סדר-היום.

א. בהיר: אני תומך בהצעה שביום ד' תתחלנה הישיבות בשעות שלפני הצהרים, ולפנות בבקשה לממשלה כי היא תעתיק את זמן ישיבותיה אאאא ליום אחר, או אפילו תשב ביום ד' אחה"צ יחד עם זאת אני מציע לדחות את הדיון על החוקה לאחר הפגרא. אין זה עניין כל-כך דחוף שיש צורך לסיימו דוקא לפני הפגרא. ובמקום זה אפשר יהיה לסיים את כל החוקים שעומדים על סדר יומה של הכנסת אאא אא.

א. ציזלינג: נשמעו כאן הצעות קונקרסיות אחדות. אשר להצעה לגבי הישיבות ביום ד' אנו מציע שנפסיק את הישיבה בשעה 4.00 אח"צ, וע"י תוכל הממשלה להתחיל את ישיבתה בשעה 4.00. אני מקנה שהממשלה תתחשב בחברי הכנסת, ותקבל את ההצעה הזאת.

אשר לדחית הדיון על החוקה לאחר פגרת הפסח, הרי בחשבון אינני מתיחס בקלות דאש לדחית הויכוח הזה. לויכוח זה הובאו 12 שעות

ה ח ל ט ה:

הוחלט על ההסדר הבא ביחס לישיבות מליאת הכנסת לפני פגרת הפסח:

<u>ישיבה ב'</u>		<u>ישיבה א'</u>		
22.00	עד 20.00-מ	19.00	עד 15.00	תחיל בשעה
22.00	" 20.00-מ	19.00	" 15.00	" "
17.00	" 14.00-מ	13.00	" 11.00	" "

(הערה: לגבי יום ד' (כ"א באייר תש"ו - 15.3.50) הוחלט להתחיל את הישיבה בשעה 13.30 עד שעה 16.30.)

2. חוק יום העצמאות - תיקון:

הכנסת
יו"ר/י. שפרינצק:

בישיבת הבקר נדשמה אמתא אמתא הסתייגות לחוק יום העצמאות, האומרת שיש להקדים את יום העצמאות ליום חמשי שלפני יום השבת שבו יחול יום העצמאות (לפא הצעת הממשלה יש לדחות את חגיגות יום העצמאות ליום א').

אני מבקש מן הסתייגים לוותר על ההסתייגות. אני מבין שאין זו הסתייגות על קוצו של יוד. ענין קביעת יום העצמאות זהו ענין של תורה שלמה שדנו עליה רבות ואם יוצא שהשנה חל יום העצמאות בשבת (ה' באייר) והממשלה מציעה לדחות אותו בגלל השבת ליום א' - אני מבקש לא להסתייג מההצעה הזו של הממשלה. זו אינה סוגיה דתית כל-כך חשובה ואני מבקש לא לעמוד על קוצו של ענין זה, ולא להסתייג מתיקון ביחס ליום העצמאות.

י. בר-יהודה: אני אינני מסכים לעצם דחית יום העצמאות.

א. מזור: אינני רוצה לחזור עכשיו על מה שאמרת כבר

בבקר ביחס להסתייגות שלי. אולם עלי לציין

שלפי המסורת היהודית, דוחים יום פורענויות, אבל מקדימים יום שמחה. אני משוכנע שאם החגיגות תקיימנה ביום א' - יהיה חילול שבת ביום שבת לרגלי ההכנות לחגיגות ומדוע זה נכבד ספק בלבד היהודי החרד שהיה חילול שבת לרגלי ההכנות לחגיגות האלה?

א. סזור:

ואני פונה גם אל מר ציזלינג ורוצה להזכיר לו, כי לפני שנה בערך, בחג השבועות, כאשר לא הורידו עולים מהאניה בגלל החג, פנה מר ציזלינג בשאלתה לכנסת והתריע על אפוזאפא האכזריות שנדבר וציין גם שלא ייתכן שיומיים יהיו האנשים על הים בנמל מבלי שיורידו אותם. אני חושב שאם יום העצמאות יחול ביום א' שוב נעמוד בפני מצב כזה שיומיים הנמל יהיה סגור וישובת מעבודה. לעומת זאת אם החגיגות תתקיימנה ביום ה' תהיה עוד אפשרות לפרק ביום ו' מה שלא פורק ביום ה'. וכן הדבר גם בשטחים אחרים - דואר רכבת וכו'.

א.י. גרינברג: בשבילנו, בשביל הדתיים, אין זה ענין דתי כל-כך

אמור, אבל בשביל אחרים זה רק להכעיס.

יש כאן ענין של מסורת יהודית שפורענויות דוחים ושמחות מקדימים. ומדוע זה לגרום צער לאותם היהודים הדתיים שיחששו שבאמת היה כאן חילול שבת באם החגיגות תערכנה ביום א', מדוע לא לתת להם להנות ולשמוח בחג הזה

י. בר-יהודה: ברצוני לציין, כי אין לי כל רצון להכעיס, אבל

בעיני יום העצמאות הוא יום הסטור, שזכינו לו

כעבור אלפיים שנה, ואינני יודע מדוע נשחק ביום זה, פעם נדחה ופעם נקדים. אני למשל מתאר לי שדוקא ביום שנת אפשר היה לחוג את היום הזה בצורה דתית מאד אפוא מפוראת - עם טכסים ותפילות בבית הכנסת כשקהל רב של מתפללים נמצא שם, ומאידך גם הצבור הלא-דתי יכל לחוג את היום הזה ברוב פאר ובהרגשת חג אמיתית. אני סומך על שר מבטחון, שבמקרה ויום העצמאות חל בשבת - לא יערכו באותו היום מצעדים עם כלי רכב. אבל החגיגות והשבתון יחוגו, כראוי ליום חג, גם ביום השבת. אני רואה בתאריך זה תאריך הסטור שאינו נתן לשנוא או לדחיה.

אני מודיע לכן, שאם תהיה הסתייגות להקדים את

חג העצמאות ליום ה' אני אציג הסתייגות אחרת האוסרת שאין צורך לדחות בכלל אם יום העצמאות גם אם הוא חל בשבת.

י. ברץ: אני חושב שאם החגיגות תתקיימנה ביום ה', העבודה

במשקים תופרע כבר גם ביום ו' וע"כ נפסיד עוד

יום עבודה במשקים. לעומת זאת אם החגיגות תתקיימנה ביום א' החג יהיה

שלם ואפשר יהיה לחוג אותו בכל הארץ ובכל המשקים באופן מושלם יותר.

י. הררי: - היו"ר - אני מבין שההצעה הזאת לדחות את יום העצמאות ליום א' בגלל השבת באה מאת הממשלה. בממשלה / יושבים שלשה שרים דתיים וגם הם הסכימו להצעה הזאת. אינני מבין משום מה אתם עומדים דוקא על ההסתייגות הזאת להקדים את החג ליום ה'.

א. בהיר: - אני בטוח שבכל הישובים יחגגו את החגיגות ביום שבת ולא ביום אחר.

י. הררי - היו"ר: אני בטוח שהחגיגות תהיינה הרבה יותר מפוארות והרגשת החג תהיה יותר מלאה אם יתחילו לחגוג אותן עם צאת השבת (במוצאי שבת).

א. רוזיאל-נאור: יו"ר הכנסת בקש שמישהו יוותר על הסתייגותו ביחס לקביעת יום העצמאות ביום ה'. לדעתי הרבה יותר קל לוותר על דבר שאינו פוגע מאשר על דבר אשר כן פוגע. חגיגות יום העצמאות ביום א' עלולות לפגוע בשכבה מסוימת, בו בזמן שאם החגיגות תערכנה ביום ה' - הדבר לא יפגע ברגשותיו של אף אחד. ולדעתי יש צורך להתחשב עם אותם האנשים שהחלטה שלנו עלולה לפגוע בהם.

על כן אני מציעה לקבל את ההצעה שיום העצמאות יוחג ביום ה' ולא ביום א'.

א. שפסל: לדעתי אין בכלל לקבל את הנימוק של "להכעיס". אני חושב שאם גם נקיים את החגיגות ביום ה' ולא יספיקו לפרק את הבמות ביום ו' - יהיו כאלה שעוד ימשיכו לפרק אותן גם ביום שבת - וגם כאן יגרם חילול שבת. לכן אני חושב שאין להביא את הנימוק הזה של חילול שבת.

אני גם חושב שהנוער לא יכבד ביותר את החג כאשר יקדימו אותו. בכל הלוחות שהודפסו נקבע יום ה' באייר כיום העצמאות והשנה הוא חל בשבת, ההגיון מחייב, שבגלל השבת ידחו את החגיגות, במקרה שירצו לערוך מצעדים, אבל הנוער לא יוכל לחוג את היום במלאו אם יקדימו את החגיגות.

שנית, אני חושש שמישהו מהדתיים עוד יביא פעם את
הנימוק של "ספירה", כי גם אז אי אפשר לקיים חגיגות.

פ. אילנית: לדעתי כל הריכוז הזה מיותר. ענין של דת זהו ענין
שבין אדם למקום והוא צריך לדאוג לכך שהוא יהיה
בסדר. אני מתנגד בכל תוקף לכך שחג העצמאות, חג מדינת ישראל, יהיה
תלוי בהצעתו של מר מזור או של מישהו אחר. יום העצמאות זה חג שחוגגים
אותו בכל מדינות העולם. זהו יום היסטורי ואינו צריך להיות תלוי
בהצעה זו או אחרת.

יו"ר הכנסת מר י. שפרינצק:

אני שומע כאן, שאם תהיה הסתייגות אחת ביחס ליום ה'
יצינו גם הסתייגות שניה שתדרוש לקיים את יום
העצמאות ביום שבת.

אני באתי לכאן בבקשה בכלל לוותר על ההסתייגות
ביחס ליום העצמאות, כי אינני רוצה שלגבא יום זה אאאאא, ולגבי החוק
הזה, תהיינה הסתייגויות.

אני כשלעצמי חולק בכלל על התאריך הזה של ה' באייר.
היום היה - 14 במאי. אבל היו בעצן זה ויכוחים רבים ושיקולים רבים
ואם החליטו לקבוע את יום ה' באייר כיום העצמאות - אנו צריכים לקבל
את ההחלטה.

אני מתנגד לנימוק של י. ברץ שהחגיגות ביום ה'
תפרענה לעבודה. זה לדעתי איננו נימוק.

אני מוכן להסכים לדעתה של הגב' רוזאל-נאור שהחגיגות
תקיימנה ביום ה' - אבל בתנאי שלא תהיה שום הסתייגות לחוק הזה.

ג. יהודה: אני מציע שלא נצביע עכשיו, אלא ניתן שהות למסתייגים
להתייעץ עם סיעותיהם. אני חושב שלא יהיה זה מן הכבוד
לשרים הדתיים אם תהיה הסתייגות כזאת, מצד הנוש הדתי בכנסת.

א. מזור: אני מציע שכן נערוך אאאאא הצבעה. אחרי-כן אתייעץ
עם וטיעה שלי.

היו"ר י. הרוי:

היו"ר י. הררי: אני מציע שהחוק יובא לכנסת ביום ג' בישיבה השנייה, ועד אז מר מזור יתיעץ עם הטיעוה/שלנ, וביום ג' בנקד בעת ישיבת הפגמא ועדת הכנסת נקיים את ההצבעה.

ה ח ל ט ה

ההצעה הנ"ל נתקבלה.

הישיבה ננעלה בשעה 8.30 בערב.